

[Estrup]

følgelig ikke mindst hr. Svend Auken og socialdemokratiet og også hr. Kaj Poulsen, men også i et vist omfang SF. Det gælder – og det synes jeg var glædeligt – også hr. Steffensen og hr. Bollmann, og jeg tør næsten også tage hr. Tørnæs med, og så begynder det jo at ligne noget.

Jeg synes, der var en anden tone i debatten, end jeg mindes fra tidligere behandlinger. Og det er jo, det må vi erkende, ikke nogen ny sag, desværre. At der så til gengæld bygges bro over kløfterne mellem VS og de konservative og altså regeringen, ja, det undrer jo ingen af os, det har vi set før i disse spørgsmål. Men det kan være lidt ærgerligt, når man egentlig synes, at der burde være ting, som vi kunne være et enigt folketing om. Jeg tror nok, man må sige, ligesom hr. Svend Auken sagde det til VS' ordfører, at vi ikke alle sammen føler os sikre på, hvordan udfaldet ville være, hvis man havde valgt en anden ordfører.

Til sidst vil jeg sige til hr. Poulsgaard, at jeg tror ikke, hr. Poulsgaard overhovedet har noget belæg for, at der ikke skulle være nogen folkelig opbakning bag dette forslag eller bag forslag om overskudsdeling. Vi har jo heldigvis på dette punkt nogle opinionsundersøgelser, og hvis vi kigger på den opinionsundersøgelse, der blev offentliggjort i Berlingske Tidende 30. september 1985, så viste den faktisk, at 63 pct. af de spurgte var for en overskudsdelingsordning, og kun 21 pct. var imod. Det resultat synes jeg er så klart, at vi ikke, når det drejer sig om politiske spørgsmål, plejer at være i tvivl om, hvordan stemningen er.

Lige så klart var der en modstand imod en central fond, og der var en vis overvægt for en frivillig løsning, og det vil jeg godt beskæftige mig med i det følgende, fordi det er klart et af de punkter, som har været væsentlige i den debat, vi har ført i dag: hvad ligger der i det frivillige, hvad ligger der i det obligatoriske?

Jeg tror, at meget af diskussionen bliver forplumret, ved at man bruger to ord, der i den grad er henholdsvis plus- og minusord. Det er selvfølgelig positivt, at noget er frivilligt, og det er da negativt, specielt hvis man kalder det tvang med det obligatoriske.

Men hvad er realiteten? Realiteten er spørgsmålet om, hvorvidt man i et vist omfang vil betjene sig af lovgivning eller man

ikke vil gøre det, og som andre ordførere har sagt, synes jeg ikke, regeringen hidtil har holdt sig tilbage med hensyn til at anvende lovgivning. Ikke mindst sidste forår har vi jo også på arbejdsmarkedsområdet lavet væsentlig lovgivning, vi har lavet det på en række andre arbejdsmarkedsområder, så hvorfor skulle det nu pludselig være så frygtelig forkert at lave det i forbindelse med overskudsdeling, specielt hvis man oven i købet laver en sådan overskudsdeling og en sådan overskudsdelingslovgivning så fleksibel, at en række forskellige virksomheder af forskellig størrelse og med forskellige problemer kan indpasses i ordningen?

Jeg vil i den forbindelse gerne citere noget meget rigtigt, synes jeg, som formanden for kristeligt folkeparti har skrevet i en kronik i Information den 9. maj 1985. Han skriver for det første: »Der er imidlertid en grænse for, hvor store indkomstforskydninger der kan gennemføres, uden at forståelsen for vigtigheden af en fortsat løntilbageholdenhed smuldrer. Dette taler for at følge indkomstpolitikken op med en lovgivning til fremme af lønmodtagernes direkte medejerskab af erhvervslivet.«

Og lidt senere: »I de sidste dages debat er hovedsondringen gået mellem frivillige og obligatoriske ordninger. Grænsen mellem dem er imidlertid langt fra ganske skarp. Der findes forskellige former for tvang, og man kan tale om frivillige ordninger med en vis lovregulering.«

Jeg tror, at det er en meget fornuftig måde at opfatte spørgsmålet om det frivillige og det obligatoriske på. Vi er i et kompliceret samfund naturligvis nødt til at fastlægge nogle spilleregler, nogle rammer, og hvis man ikke vil være med til at fastlægge sådan nogle spilleregler og sådan nogle rammer, så markerer man også, at man har manglende vilje på området. Det vil jeg gerne rette til arbejdsministeren og sige, at når man på den måde tager afstand fra at være med til at lave lovgivning på dette område, så kan det kun opfattes som manglende vilje til overhovedet at foretage sig noget i dette spørgsmål, og det beklager jeg.

Jeg synes, regeringspartierne bør overveje, hvordan man vil løse de økonomiske problemer, som vi jo stadig væk har. Uanset at vi har gjort fremskridt, er der jo ingen, der kan bestride, at vi på en række punkter har øko-